

ВЪЗДЪРЖАТЕЛЧЕ

МЕСЕЧЕН ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИК ЗА 25 ДЕЦА И ЮНОШИ

Събирач и редакторът отг. Министерството на нар. просвѣщение съ порядно № 25,596 отг. 4.Х. 1933 г.

ИЗДАВА УЧИТЕЛСКИЯТЪ НЕУТРАЛЕЛЪ ВЪЗДЪРЖАТЕЛЧЕ СЪЮЗЪ — СОФИЯ

АБОНАМЕНТЪ ЗА ГОДИНА
10 броя — 10 лева

Редакторъ: ЦЕНКО ЦВѢТАНОВЪ

Адресъ: ул. „Гладстонъ“, № 4
СОФИЯ

СВѢТЛИ ПРАЗДНИЦИ

Нова година,
Рождество Христово —
Свѣтли радостни празници.
Колко много детски сърдечия
туптатъ въ очакване и надеждо.
Какво ли ще имъ донесе Новата
година и принасятъ дядо Коледа!
Колко много играчки носятъ
той въ чудния си кошъ . . .

Наредени около свѣтланта
едка, обичана като призрака шар-
пиратъ, тѣ пѣватъ радостни Коле-
дни пѣсни.

Весели, шастливи деца.
Но наредъ съ тѣхъ туптатъ
още хиляди и хиляди плахи сър-
дечия. Бледи помирнани лица
гледаатъ тъжно презъ заледенитъ
прозори.

Лица на беднитъ злочести
деца.

Взгледъ тѣ, не ще имъ дон-
е.

се никаква радостъ Новата годи-
на, а Дядо Коледа пакъ ще ги
отнесе.

Едно голтимо зло изяжда всич-
ко: хлѣбъ, грѣхота и радостта
имъ. Едно голтимо зло, едно не-
наситна дѣка —
алкохолъ.

Милдни дѣца, хиляди и хи-
ляди милионъ борци, до които до-
стига мѣд. о. Въздържател-
че, дай . . . дума да работитъ
съ още по-силни и енергичъ за
победа надъ алкохолъ. Безъ умо-
ра съветъ свѣтлина и правда, та
да се върне презъ тая година,
на колкото се може повече деца,
отнесатъ радостъ, грѣхота и хлѣбъ.

Работете безпирно, за да на-
стане на земята нишанъ. Нова
година и свѣтло Рождество.

Ценко Цветановъ

На нова година

Съ пѣтери книги суровачни,
съ асии грѣхота лица —
старага си вѣтъ зѣмнина
буваго дѣветъ дѣца . . .

Днесъ е нова пакъ година —
вредно радостъ, веселити —
старата си вѣтъ зѣмнина
идатъ нови, свѣтли дни . . .

Само въ ясна, въ дома на клети,
имаа свѣтлина, нова дѣна —
нажитъ и теглината
си оставатъ все едни.

Татно ми го нѣма още,
кой знае да безпирно гуляй —
колко дни и колко ноци
вѣтърутъ си съ менъ играй.

Свири презъ комина криватъ,
дѣтъ отпадна не видялъ —
пакъ е напредъ край менъ,
да ми малко радосничко
да изгрѣе и за менъ? . . .

Нѣма кой да ми отвори —
пакъ е напредъ край менъ,
само вѣтърутъ заваре
и дѣхана развиренъ.

Духай, дѣхтай, вѣтрѣ братко,
духай, блѣскай ти безпирно!
Нимаа майка, нимаа татко —
самъ-самитъ съмъ въ Божи ширъ.
Насъ Боже

НАДЪ ХРИСОВАТА ЛЮЛКА

Елате, ангели, въ ноцта,
лолѣйте цора на свѣта,
свирете съ флейти и трѣби,
излѣйте нашитъ молби!

И пѣйте, пѣйте въ тоя часъ,
съсь своя тѣхъ небеснъ гласъ!
И нема трепка пѣсенитъ,
като везанитъ въ ноцта,
и свѣтлъ да въ всѣки звукъ —
най-свѣтлото дѣте си тукъ!

О Божи ситъ, ний славимъ тебъ,
съсь яенъ гласъ,
въвъ тихий часъ!

Посни, посни свето дѣте,
ний блитъ на кракъъ
въвъ ноцний мракъ!

Блаженъ домътъ, де влѣзешъ ти,
съ честитъ животъ
имотъ и родъ!

Отг. Ивковъ:
Лсенъ Раздѣвничковъ

Коледенъ разказъ

Васко се събуди много веселъ. Въ
стая то е топло и приятно. Той отво-
ри очи, изправи се на малкото си
блѣдо крѣвче и се огледа. До кре-
вчето бѣ оставено хубаво момче,
на стѣната бѣха закачени пушка и саб-
ля, полъ прозорца имаше шейна, а
въдъ вѣнцитъ му висѣхото до пѣ-
ната бѣха натрупа ни-приманливи
изви: шоповани, биснитъ, бѣбони,
мендарини — всичко; всичко каквото
може да пожелавъ едно шестгодишно
момче.

Колко е добъръ дядо Коледа, —
помисли Васко и отъ радостъ заплѣ-
съ съ рѣжъ. После скочи отъ кре-
вчето си и бѣрзо заговори да обни-
ча новитъ си празнични дрѣки.

Оставаше само да се ямне, да
закуснъ да обѣде тоалото си балтон-
че и да изгрѣе на дѣра. На двора
тѣ момчѣта не се паряваа колкото
има съ новата си шейна. Само на
пѣта не му позволяваха да излизъ.
Казваха му, че на пѣта имало лоши
момчѣта, които могатъ да му взематъ
шеината, пушката и саблята.

Вече поповинъ чакъ Васко игра-
ше на двора. Скукаше се съ шейна-
та отъ малкото вѣнчешче, стрѣ-
лаше съ пушката, събѣнаа събѣтъ и
героискъ вивкаше ура! Но играга му
спригна.

А отъ поповинъ часъ презъ ра-
чнитъ на жалвѣната врата едно бе-
диного обичливо момченце го на-
блюдаваа.

Васко се приближи до вратата, из-
гледа белито момченце и запита:
— Какво гледашъ, приятелю, азъ
да съмъ нечестъ.

— Нищо, — обѣрна се момченце-
то. — Нищо, азъ само тай си гледаа.
— Какъ се казвашъ?

— Васко.

— Васко не отивае да си игра-
ешъ, ами стоишъ тукъ.

— Хе, хе, — засмѣ се Пенко. —
Азъ нѣма съ какво да си играя . . .

— Нимаа ли, — зауди се Бе-
ско. — Дий свѣдъ ти не ти ли е
купила шейна.

— Башъ ми нѣма пари, а шейна-
тъ е скъпа нѣща.

На Васко му допаа.

— Свѣдай, — обѣрна се той къмъ
бедитото момченце, — ела въ дворъ,
ще си поиграеме дѣвнатъ.

Пенко отвори казанитъ врата и
страхливо излѣ.

— Не се бой, — вѣни му Васко
Влѣзай спокойно. Нико стругаега не
опита да те похлида, азъ ще се опѣ-
ча на него. Нама, я добре. И твоета
майка а добре, нимаа?

— Азъ нѣмаа майка, — отвори

Пенко. — Ти умрѣ.

— Значи, отпадна на небето, —
прѣсѣ го Васко и следъ като помис-
ли малко продължи:
— Ти не си ли лошо момче?
— Къде лошо момче, ставашъ се
заплетъ Пенко. — Пао искахъ да си
отпа.

На Васко му се допаа.

— Не това искахъ да знаа, —
зауди той. Искахъ да знаа нѣма ли
да ми вземешъ пушката.

— Не! За нищо на свѣта! Азъ се-
мо . . . ако мога да си построилъ съ
некъ . . .

— Не! Стрѣвай новото икашъ!
Пенко ювирганата, разгледа я съ
сѣхитъ радостни очи, облега я на
равното си и дѣрпна стругата. Иза-
ната покренъ отсѣченъ и се заби въ
сѣбѣ. Пенко се затича, измѣняа пра-
чишата, постана въ въ шѣната и отново
стрѣла.

— Колко хубаво играчка, — засмѣ
се той. — Чудо! Чудо!

Васко се бѣше дѣрпналъ на страна
и замислено го гледаше.

— Какво е дѣло да си бедитъ, —
нишѣше той съзънъ забѣлѣва въ си-
нитъ му очини. — Ето, Пенко не е
лошо момче, а бѣша му нѣма пари да
му купи пушка. А азъ нѣмаа пушката
нирѣка. Значо да не му повара пу-
шката си?

Он се приближи до бедитото мо-
ченце, слони рачнитата си на равното

му и съ задѣненъ гласъ прогнѣми:
— Пенко, искахъ ли да ти повара
пушката? На мене татко ще ми купи
дрѣга.

— Не! — вѣни упливенъ Пенко.
— Не! Полюшо ще стане! Не бѣе . . .
— Зашо?

— Башъ ми ще я яаме, ще я
продаде и съ паритъ ще се ямне. По-
сле като се ямне, ще ме бие . . .

Пенко гледаше зѣнато. Дунитъ му
бѣха глухи, задѣненъ. Свѣжъ го бѣше
срамъ, че е казалъ толкова лошо
ишо за бѣща си.

— Само ще те жѣла, ако мога, нека
да иданаа по нѣкога да си поиграваа.
Азъ нѣма ло развала нищо една отъ
играчнитъ ти . . .

— Ивай, момченце, нааа!
Дѣлата се стрѣнато. До тѣхъ не-
устойно се бѣ приближила Васковата
майка и бѣ слушала цѣлнитъ имъ
разговоръ.

— Ивай, — пропѣлнитъ та. — Ва-
ско ини нунаа отъ твоете двора. Ивай
когато икашъ, всички негови
играчки си и твои.

— Какво пакъ оставана сени. Васко
се обѣрна къмъ Пенко:

— Виждалъ ли колко е добра нѣ-
ма? Всички майки си добри!

После като се слѣчи, че Пенко нѣма
майка, допаа!

— И баштъ сѣ добри . . . вно не се
напаватъ . . .

Св. Димитровъ — Звѣд Герангивъ